

De selvbevisste produsentene som vil gi klassiske innspillinger et særegent sound, er på frammarsj. Flere av de mest profilerte er norske.

Norske framstøt

KLASSISK

Ståle Wikshåland
swi@dagbladet.no

ALBUM: Norske fonogramprodusenter holder en høy profil i den klassiske musikken. Noen av produsentnavnene har brandet seg godt nok til at navnene deres gir et egenartet ekko hos forbrukerne, som Morten Lindberg med 2L, eller Vegard Landaas med LAWO. Hva det dreier seg om, er det motsatte av Naxos, som også er veldig aktiv på det norske markedet med sin merkevare, parat, billig og bra, uten noe ekstra rundt. Og der aksenten alltid ligger på det første: garantert billig.

Nei, det dreier seg om at lyden selv skal være varemerket. Ikke helt som på ECM-maner, som dyrker den angivelig naturlige klangen, selv om de har endt opp med sin distingverte ECM-klang aldri så mye (som i høy grad bidrar til merkevaren). Og ikke helt som en del mindre labels heller, alt fra BIS til Chandos og Hyperion, som strever etter å bygge opp en stor katalog med SACD innspillinger og liknende, og dermed blir oppdragsgivere for mange slags artister, som bare har det felles at de ikke er så dyre å engasjere til nyinnspillinger. Bergen Filharmoniske Orkester er jo blitt storaktør på fonogrammarkedet på denne måten de siste par-tre åra. Med høyst varierende kunstneriske resultater.

Nei, hva vi snakker om i vår sammenheng, er de selvbevisste produsentene, som vil sette sin egen sound som avtrykk på sluttproduktet.

MEST TYPISK finner vi det i 2L, som igjen er ute med hva som nesten er blitt labelens husorkester: TrondheimSolistene. Som spiller Tsjajkovskijs «Souvenir der Florence» og «Serenade» samt Carl Nielsens «Suite for stryker» aldeles

POETISK TIL FINGERSPISSENE: Håvard Gimse er ute med tre alen norske komponister på Fabra.
Foto: Henning Lillegård

utmerket, i virkelig flotte tolkninger.

De har en lyd og en klang du aldri vil kunne oppleve live. Morten Lindberg har skapt et studioprodusert lydbilde, der hvert mellomrom er mettet, helt mettet. Det er så det nesten renner over.

For meg trekker dét oppmerksomheten til seg, og bort fra musikken. Det blir et kunstferdig overspill i selve lydbildet, orkesterklang på elektro-nisk speed.

BAROKKANERNES CPE Bach-utgivelse på LAWO, «Empfindsamkeit!» er av et helt annet slag. Her fornemmer vi så visst også studioproduksjonens fokusering av musiseringen. Det låter tett og konsentrert, men da på en måte som får Barokkanerne til å samle seg. Slik skaper situasjonen en flott ensembleklang, bedre enn hva Barokkanerne ofte presterer live. Og den tas vare på av produsenten. Vi får aldri følelsen av at noen smører tjukt på. Så kan jeg saktens tilføye, at det hadde gjort seg med litt mer variasjon i uttrykk og klangkarakter – men nota bene ikke fra lydprodusenten, men fra bandet sjøl.

Da er vi fremme ved nesten det motsatte av den selvbevisste lydproduksjon, nemlig ved Håvard Gimses siste utgivelse «Arvesylv». Den er på

den lille labelen Fabra, som Odd Gjelsnes distribuerer på Musikklosen. Og oppsettet er enkelt, det er Håvard Gimse med all sin pianisterfaring, et stort Steinway – og tre norske komponister. Kjell Mørk Karlsson tar opp mest plass på utgivelsen med sine 24 minipreludier skrevet for pianisten. Men det blir ikke mer enn håndverk i dem, studier i ulike satsteknikker, som ender opp som fingerøvelser for Gimse.

MEN CD-EN BEGYNNER så fascinerende, med to Geirr Tveitt-stykker, «Arvesylv» og «Morild». Det første er som en

variant å regne av «Vilkommen med Æra», der Gimse mobiliserer alt han har av subtil klangfølelse. Og fortsetter i «Morild», gjenskapt gjennom et nitid rekonstruksjonsarbeid – men som låter som et morass av toner, som fascinerer. Og så et fint og langt strekk med Harald Sæverud, der Gimse åpenbarer at det er mindre gråstein i denne komponisten enn man skulle tro, og der Gimses spill legger myke og våre sjatteringer til de markante trekkene.

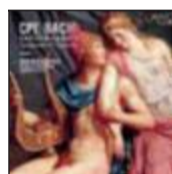
Da er det som om jeg ikke tenker på lydproduksjonen, ikke et øyeblikk!

TrondheimSolistene

«Souvenir: Tsjajkovskij & Carl Nielsen» (2L)

Suverent spill, massivt klangbilde.

Barokkanerne (Alfredo Bernardini, obo; Christian Kjos, cembalo)

«CPE Bach: Empfindsamkeit!» (LAWO)

Lydproduksjon som strammer opp.

Håvard Gimse, klaver

«Arvesylv» (Fabra)

Musikken selv i forgrunnen.

NYTT ALBUM: Bjølsen Valsemølle.
Foto: Thor Lønning Aarrestad

Priser vinter'n

Bjølsen Valsemølle feirer 30 år som plateartister med utgivelsen av albumet «Kong Vinter».

Bandet er mest kjent for låten som er blitt VIFs klubbhymne, «Vålerenga kjerke». Album nummer åtte inneholder 12 råskårne rockelåter signert frontmann Trond Ingebretsen. Sanger som «Strømsveien 12» og «Har ei tante» har minner knyttet til området rundt Vålerenga, mens andre har vinter og snø som tema. Mannen som pryder coveret er finnen Matti Raivio, som ble verdensmester på 50 kilometer i Lahti i 1926 i gipsmaske – i 42 kuldegrader!

VINTERJAZZ
1.-10. FEBRUAR 2013

JAZZKONSERTER OVER HELE LANDET!

MOSKUS, EIVIND AARSET, ARILD ANDERSEN TRIO, THE THING, URBAN CONNECTION, MATS EILERTSEN TRIO, FRØYDIS GRORUD KVARTETT, COME SHINE, CALEDONIA JAZZBAND OG MYE MER...

SE FULLT PROGRAM PÅ
WWW.VINTERJAZZ.NO

www.vinterjazz.no

HELLSTRØM
INVITERER
HANNE SØRVAAG
I KVELD KL. 19.30